

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Soja; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgerdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringvalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Waasenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veidkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broekstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Lezer nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur:
DUITSCH KAMPWEG 10, WOLFHEZEN.

INHOUD: Uit de Schrift: Opdat... (Ps. 130:4). — Kerkelijk Leven: Kerkbibleis. Al te stevige kollekte-zakjes. Beeldverering. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Lange de kwestie heen. De kabinettsformatie. — Het Boek van de Week. — Perschoon. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Opdat...

Maar hij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.
Psalm 130:4.

Dat is een troost: bij God is vergeving.
Zooals hij van ons vraagt, dat wij vergeven „zeventig maal zeven maal“, zoo is er bij Hem vergeving, altijd weer.

Wij, die mogen inzien achter het voorhangsel, welen den weg der vergeving: het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonden. En altijd opnieuw mogen we het herhalen: „Heere, bij U is vergeving“.

Ja, mits we dan ook om vergeving vragen. Dat wil zeggen, mits we kennen onze schuld. En als we komen: „zie mijn berouw, hoor hoe een boeteling pleit“, dan klinkt het: „Heere, bij U is vergeving“.

Maar „opdat“ staat er achter.

Opdat...

Niet opdat we het rustig zouden hebben, opdat we maar weer onzen gang zouden gaan, opdat we het zoo nauw niet zouden nemen, of opdat we ons zouden afwenden van Gods wet, om dan te praten over „ruimhartigheid“ en „enghartigheid“ en over „kleinzieligheid“ en „vrijheid“, alsof we ons leven zouden mogen richten zooals we dat wilden.

Bij God is vergeving, opdat Hij gevreesd wordt.

We zullen onzen God over ons leven laten heerschen.

Dán hebben we vrede.

Dán beleven we elken dag de vergeving.

Dán weten we wat rust is.

God is gróót en wij zijn Zijn begenadigde kleinen.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Kerkbibleis.

In dezen tijd van het jaar brengen velen hun vakantie in het buitenland door.

De minst aangename dag is voor den Gereformeerde dan dikwijls de Zondag.

Hij mist gewoonlijk de Gereformeerde prediking. En nu zou het te stout zijn gesproken, dat ook een andersoortige prediking hem niet tot zegen zou kunnen zijn.

Toch kan, wie een meer zuivere verkondiging van Gods Woord gewoon is, geen onverdeeld genoegen smaken, wanneer hem het minder zuivere als zielepijs wordt voorgezet.

Hoe volop hij overigens ook geniet, om den Zondag verlang hij in den regel naar het bevoorrecht vaderland.

Wijl voor ons gebed en prediking de hoofdzaak zijn in den eeredienst, moet deze daarnaar door ons worden beoordeeld.

In bijkomstigheden kan men echter van het buitenland veel leeren.

Wij gaan hier nu geen vergelijkingen op verschillende punten trekken.

Op één punt willen we echter de aandacht vestigen.

Meestal brengt in het buitenland niemand zijn bijbel naar de kerk mee.

Maar men vindt of op de hem gewezen plaats een bijbel met liederenboek.

Of zij, die iemand naar de plaats geleiden bieden den kerkbezoeker van beide een exemplaar aan, dat hij later weer teruggeeft.

De bijbels zijn uniform van formaat, de druk duidelijk leesbaar. De liederenbundels evenzoo.

De naam van de kerk is gewoonlijk in den omslag ingedrukt.

Dat alles geeft een indruk van orde en netheid, welke prettig aandoen.

De praktijk schijnt uit te wijzen, dat ontvreemding van kerkboeken niet of niet noemenswaard voorkomt.

Anders zou dit gebruik natuurlijk niet zoo lang hebben stand gehouden.

Doch kom nu eens in onze kerken.

In de banken der kerkeraadsleden prijken keurige bijbels, liefst de uitgave van Kuyper, Rutgers en Bavinck met de psalmen erin en de formulieren zijn van de bekende boekdrukkersgrillen gezuiverd.

Maar in de overige banken en stoelen?

Wie een vaste plaats heeft, laat daar wellicht zijn bijbel en psalmboek liggen.

De anderen dragen ze mee naar de kerk of doen zonder.

Sommigen vergenoegen zich met het Nieuwe Testament alleen plus psalmen.

Ook zijn er die alleen met 'n psalmboek volstaan. De kerkboeken vormen een kakelbont gezelschap.

Ze zijn in allerlei formaat vertegenwoordigd en dateren van meer dan een eeuw geleden tot heden.

Men vindt er, die met zoogenaamde „Duitsche“ letter zijn gedrukt naast andere, die fonkel van nieuwigheid.

Hoewel in onze kerken de Evangelische Gezangen hebben afgedaan, treft men toch altoos nog erfstukken aan, waarin die de „schoonste“ bladzijden vormen.

Jonge oogen worden bedorven door het turen in een boekje niet grooter dan een lucifersdoosje.

Als men hierop eens let, geeft dit een rommelig aanblik.

En nu wordt er van den kansel vaak op aangedrongen om te zorgen, dat men den geheelen bijbel in de kerk voor zich heeft.

Kerkbodes leggen deze vermaning vast in schrift. Velen geven er gehoor aan.

Maar velen blijven ook als doof.

Zijn de laatste nu zoo sterk te berispen?

Rekent men wel genoeg met praktische bezwaren?

Wanneer het warm weer is wordt de bijbel, in transpireerende hand gedragen, er niet beter van en verliest spoedig zijn frisheid.

Regent het — en hoe dikwijls is dat in ons lieve land niet het geval? — dan heeft men moeite zijn kerkboeken afdoende te beschermen.

Onze kleeding van tegenwoordig is er ook niet op berekend om bijbels van behoorlijke grootte in te bergen.

Vroeger zag men weleens de kerkboeken van een heel gezin in de achterzakken van een gekleede jas verdwijnen.

De zakken pulden wel wat uit, maar dat kwam er minder op aan.

Met de afschaffing van dergelijke kleedingstukken hielden ook die ruime bergplaatsen op te bestaan.

Er bestaat dan ook geen reden het tegenwoordig geslacht te verwijten, dat het zooveel zwakker meeleeft dan een vorig, en daarvoor als symptoom aan te wijzen, dat het dikwijls zonder bijbel naar de kerk gaat.

Behoorden met de verandering van het getij ook niet de bakens te worden verzet?

Kon niet op andere en treffelijker wijze in de behoefte worden voorzien?

Ziet, wij bouwen kerken, die een sierand zijn voor de omgeving.

Uurwerk en luidklok worden niet langer tot de overvloedige woelde gerekend.

Het interieur moet aan aesthetische eischen voldoen.

De zitplaatsen worden zoo gerieflijk mogelijk gemaakt.

Maar voor Gods Woord wordt niet die zorg gedragen als wel betaamde.

Als men zijn oog over de kerkboeken laat gaan, spreekt een sterk contrast met al het overige u weinig goedkeurend toe.

Alles is in de puntjes.

Doch voor de kerkboeken schijnen enkele stalletjes van een paar boekenjoden geplunderd. Er is weinig eerste hands, veel tweede en derde hands bij.

Toch ware aan dit euvel gemakkelijk tegemoet te komen.

Wat zou de aanschaffing van nieuwe bijbels en psalmboeken, die eigendom van de kerk zijn, bedragen op de bouwkosten en inrichting van een nieuwe of de verbouwing van een oude kerk?

Een luttel bedrag!

Zou het zoo in de papieren loopen, als iedere kerk, die aan nieuw- noch verbouw toe is, een kerkbijbelfondsje vormde?

Wat zou daarvoor jaarlijks moeten worden bijeengebracht?

Immers een kleinigheid!

Waarom juist op Gods Woord bezuinigd?

Onze kerken staan vierkant tegenover klerikalisme.

Maar hier is toch een klerikalistisch insluipsel.

Wie tot ambtsdrager wordt verkozen, mag gebruik maken van een kerkelijken kerkbijbel.

Het volk echter een paar treden in de laagte moet zelf maar zien hoe het zich te dezen aanzien redt.

Zoo wordt het natuurlijk niet bedoeld.

Doch een fijnvoelend vreemdeling zou die opmerking licht kunnen maken.

Heusch, op dit punt zijn we niet konsekwent genoeg.

Zijn we te konservatief.

Als een kerkeraad niet veel voor verbetering in deze voelt, zou hij kunnen bepalen, dat ook de kerkeraadsleden hun bijbels telkens mee naar huis nemen en weer mee in de kerk brengen.

Misschien...

Maar nu zou ik al te ondeugend worden.

Het betreft hier wel geen ingrijpende reformatie.

Toch is ze niet zoo onbelangrijk als men wellicht bij het eerste lezen meent.

— Al te stevige kollekte-zakjes.

Nog een vakantie-ervaring!

Hoever het gebruik is doorgedrongen, kunnen we niet beoordeelen.

Maar in sommige stadskerken doen den laatste tijd kollekte-zakjes hun onloop in de kerk, welke van extra-stevig makelij zijn.

De ijzeren in fluweel gehulde rand wordt versterkt door een onbeschermd koperen staaf, die den mond van het zakje in tweeën deelt.

Ge begroet dat misschien als een heuglijk verschijnsel.

De kollekten worden de laatste jaren zoo zwaar, dat de ijzeren hoepel zou doorbuigen, indien die niet gestut werd.

Benijdenswaardige onnoozelheid, indien gij hier achter uw overpeinzingen een punt zet.

Maar vergelijkt ge de opbrengst van de kollekten van thans met die van vroeger dan begint ge toch aan dat stevigheidsdoel te twijfelen.

Zooveel meer wordt er niet gekollekteerd.

Dat koperen staafje moet wel een andere betekenis hebben.

Welke kan dat anders zijn, dan dat het noodig is gehekken te beletten, dat uit de kollektezak iets zou worden ontvreemd in plaats van erin geworpen?

Waarlijk, een zeer ernstige reden.

Eén die te denken geeft.

Eén die pijnlijk aandoet.

In de samenkomsten der gemeente bevinden zich blijkbaar individuen, die wel hooren voorlezen „gij zult niet stelen“, maar die desondanks zich aan de heilige gave vergrijpen.